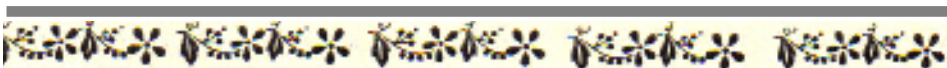

Kis LÁRT

IRODALMI FOLYÓIRAT

Madár János

Megtartó vigasz

Arcod,
a mészből fölriadt -
megfeketedik.
Éjszaka leszel.

Jöjj,
földi rokonom!

Vérem pirosától
halálhoz nemzett,

énekelj,
énekelj!

Életfogytiglan ujjainkkal
szorítsuk fénnyé
a fényt.

A szépség,
mit anyatej mart
örökre belénk,
legyen megtartó
vigaszunk.

Lelkes Miklós

November

Szél szökken át a fákon.
A falaknál megáll.
Csillagom volt-e? S Voltból
hová ment, merre jár?

Varjú diót keresgél:
tápláló örömét,
s őszünkben elmúlt őszök
levéllillata ég, -

kis illat-tűz.Veszendő,
mint a Való magá:
mindig csillagtalanba
vész fénye, illata.

Szél hajlik át a fákon,
széttérít varjakat.
Hiányt ragyog bús ékkő,
élet: volt-pillanat.

Én tudom mi hiányzik,
mert a Nincset - tudom:
a szív és ész hiányzik
csillagtalan úton.

A szél a fákon átvág.
Félredob ágakat.
A Csillag, - az hiányzik,
a Lélek, mely szabad.

Hallgató házfalak közt
a szél megáll, morog.
Volt-vágyak és remények
mind hajléktalanok.

Kis tűz, levélfény, illat,
volt-őszök illata...

Dió-ajándék, hol vagy?
Hol vagy, vágzott Haza?

A házfalak sötétek.
Az ország is sötét:
nincs szív, ész, mely keresné
tápláló örömét.

Árnyal szél elvitázik.
Hol vagy, Te, volt-Haza,
Égbolt, November-álom:
a Szépség Csillaga?!

Baráti Molnár Lóránt

A Nagyerdő fái zúgnak...

Tekintetes Fazekas Mihály
Szellem a Fűvészkertben jár.
A Nagyerdőn bóklász fel-alá,
Tán várja Lúdas Matyi árnya...

Találkozik másik Mihálllyal,
Csokonai ül vén fa alatt,
Meggérdi tőle: hejh, jó pajtás,
Láttad-e Matyit, s a ludakat?

Csokonai úr fejét rázza,
Nem látta Matyit és lúdjait.
Szól: ülj le mellém, költőtársam...

A Nagyerdő fái hogy zúgnak...!
Csendben üldögél két poéta,
Pipafüstjükben versek úsznak...

Németh Dezső

**Gondolatok Ötvös László
három verséről**

Ötvös László lelkipásztorral, a teológiai tudományok doktorával, költővel, a Rím Könyvkiadó által szervezett tokaji írótáborban találkoztam személyesen. Mély hatással volt rám szerénysége, szellemi ajándéka, amit nagy szeretettel osztogatott költőtársai között.

Tagadhatatlan verseinek teológiai kötődése, de szavakba szorított gondolatai áthatóak, a lélek költői szóképei, költészetének nyelvi tömörsége talán isteni sugallat.

Őszi eső

Isten a könnyét siratja
a földre...
Élet lesz belőle
esztendőre...

Az "Őszi eső" két rövid mondatból álló szabadvers, de mély gondolatok húzódnak meg az egyszerű szavak mögött. Az őszi eső Isten könnye, amely öntözi a földeket. A fák, a hajtások, a magvak majd kihajtanak, kikelnek... Esztendőre gyümölcsöket, terményeket adnak. Az élethez víz kell, és Isten gondoskodik akár a bűnösökről is, mert bár siratja őket, de a sírásban már ott van a megbocsátás isteni kegyelme.

Szeretet és titka

**Az élő Isten orcája
két ember szeretete...
Nem szakad el a szeretet
háromágú kötele...**

A "Szeretet és titka" c. vers hangsúlyos verselésű, még pedig szokatlan váltakozással. A vers mindegyik sora kétütemű, de az első és a harmadik sor kétütemű nyolcas (4+4), míg a második és a negyedik sor kétütemű hetes (4+3). A cezúra az "Isten" és a "szeretete" szót metszi el. A félkövéren szedett szótagok mutatják a hangsúly helyét. Ötvös költészetében aránylag ritka az ilyen szabályosságot mutató forma, inkább a szabad vershez és a prózavers nyelv-tömörítő gondolatgazdagságához állnak közel versei.

A vers első két sora lelki megszemélyesítés. A szeretet a lélek gyümölcse, és csak cselekedeteink során tapasztaljuk meg jelenlétét. Két emberközi szeretet élő Isten orcájává válik, de ez a szeretet is Istentől való.

A háromágú kötél: Fiú, Lány, Isten. De a Fiú, és a Lány szerelme csak Isten áldásával lesz teljes. Ez a kötél erős, mivel szeretetből van fonva. A szeretet-kötél metaforája személyesebb és egyben általánosabb is lehet, értelmezésünktől függően.

Az arany almám

A helyén mondott Ige
ezüst tányéron
arany alma...

Az én ezüst tányéromon
alma, hamvas hála,
csöndes ima...

"Az arany almám" c. versnek első három sora mesteri metafora. "A helyén mondott Ige" alkalom a kinyilatkoztatásra, a kinyilatkoztatás ereje pedig az értelem megnyerésére. Az "ezüst tányéron / arany alma..." verssorok elvontabban azono-

sítják az Igét, amely a szakrális meggyőzés eszköze lehet. Az Igét, mint arany almát helyezük az ezüst tányérra, ez lehetőség a szellem ünnepi lakomájára.

A második versszak személyesebb, itt az alma, amiről tudjuk, hogy az Ige, nem a meggyőzés prédikációja, hanem két szemléletes jelzős kapcsolatú "hamvas hála", "csöndes ima" kifejezésekkel érzékeltetett "alázat" Isten előtt.

Az arany almám c. vers szemléletes példája a gondolat tömör nyelvi kifejezésének, a megszemélyesítés, a jelzős kapcsolat, a metafora, mindegyik erősíti a vers mondanivalóját.

Ötvös László istenes költészete népi és modern. Hat rövid sorba sűrítve képes értelmességet és érzelmeket tudunkra adni költői erővel.

T. Fiser Ildikó

Melegbarna rögök

Foltokban már takarója
Melegbarna rögei
Apró magnak, kis palántnak
Puha ágát megveti

Szerető kéz igazgatja
Ne legyen ott ránc, redő
Könnyedén ölelje körbe
Az éltető langy eső

Elszenderülve csendesen
Apró életek álma sarjadó
Ébredésük friss zöld kikelet
Pompájuk fényvel áradó

Lassan a foltos takaró eltűnik
Helyébe szivárvány terül szertesztét
S a rögök melegbarna mosolyában
Meglátom a természet üzenetét

Hans-Guido-Klinkner

A remény hálói

(Netze der Hoffnung)

Hajnalpír

hártyáz a nyugodt tengeren,
kiszorítva lágyan az éj bársonyát.
Halászok vetik ki a remény hálóit.

Taormina / Szicília

A csend dala

(Das Lied der Stille)

Az idő zajában
hol hallhatod
kotta és
szöveg nélkül
a csend dalát?

Magányos úton,
roppanó hóban,
két lépés között
befelé hallgatózva:

egy fuvallatban
szívdobbanásod
és lélegzeted
játsszanak neked
egy dallamot.

Seis

Fordította: Bayer Béla

T. Ágoston László

Aki eladta a császár borát

Lenkeyné, a szlávón feleség

Az Osztrák- Magyar Monarchia hadseregének katonái közül (főleg a tisztek és tiszthelyettesek) nagyon sokan abból az országból "vettek maguknak feleséget", ahol a csapattestük állomásozott. Így történt ez Lenkey Károly /a *Petőfi által is megénekelt Lenkey kapitány - aki 1848 májusában elsőként hozta haza a forradalom védelmére a huszár századát -bátyja / esetében is.*

Amikor Lenkey Károly befejezte a tanulmányait az aradi minorita gimnáziumban, 1819-ben bevonult a 2. József huszár-

ezredhez hadapródnak. 1824-ben hadnaggyá, 1829-ben főhadnaggyá léptették elő. 1836-tól százados és századparancsnok.

Szlavóniában beleszeretett egy hozzá hasonlóan szegény, de szép polgárleányba, Preidigo Máriába, aki egy postatiszt leánya volt. Miután nem tudta letenni a korban szokásos kauciót, melyet a

császári - királyi hadsereg tisztjeinek kellett letenniük nősülés esetén, 1839-ben lemondott tiszti rangjáról és kilépett a hadseregből. Lenkey Károly ekkor 37, a felesége 19 éves volt.

Házasságkötésük után egy ideig Vukováron éltek. Itt született Albin fiuk 1839-ben és Emma lányuk 1840. október 18-án. Az utóbbi anyakönyvi kivonata szerint a keresztelést végző pap neve Alexander Preydigo.

Károly édesanyja, Keszlerffy Terézia 1845-ben halt meg Egerben. Vagyonát a két fia, Károly és János örökölte. Az idősebb fivér megváltotta öccse örök részét, s ez módot adott arra, hogy családjával - ekkor még csak két gyermekük volt - Vukovárról Egerbe költözzön, s a gazdaságából tartsa el őket. Ezt követően még öt gyermekük született. Vilmos 1846. szeptember 27-én, Károly 1848. július 29-én, Vilma 1850. május 5-én, majd Ilona és Johanna . (1)

Amikor Lenkey 1839-ben lemondott tiszti rangjáról, s nyugalomba vonult, úgy gondolta, végleg búcsút mondott a hadseregnek. A sors azonban másképp határozott. Az 1848. márciusi események, a forradalmi lelkesedés őt is magával ragadta, s mint megannyi kortársa, ő is belépett a nemzetőrségbe, s március 18-tól részt vett a nemzetőrök kiképzésében. Május 1-jén a vármegyei közgyűlés beválasztotta az 1848. évi 16. törvénycikk értelmében Heves és Külső - Szolnok megyék Állandó Bizottmányi tagjainak sorába. (2)

1848. június 19-től Heves megye egyik nemzetőr őrnagya. Augusztustól részt vesz a délvidéki harcokban. December 23-tól alezredes. 1849. január 25-én lemond. Április 2-től ezredes, a 10.

huszárezred / Vilmos huszárok /, május 2-től a 13. huszárezred / Hunyadi huszárok / parancsnoka. Június végétől hadosztályparancsnok a 10. hadtestben. A szabadságharc bukása után gyalog hazaindul Egerbe, ahol két hónapig bujkál, majd önként jelentkezik a német városparancsnoknál. Aradon először golyó általi halálra ítélik, majd ezt 12 évi vasban töltendő fogságra változtatják. Kegyelem folytán 1853. december 19-én szabadul. (3)

Miközben a férj az aradi vár börtönében sínylődött, Preidigo Máriának bizony nagyon sok gondot okozott a négy gyermek nevelése, eltartása. Annál is inkább, mert a császár nem csak a szabadságától fosztotta meg a férjét, hanem a vagyonától is. A bort viszont ott felejtették a pincében. Úgy segített hát magán, ahogy éppen tudott. Lenkeyné eladta a pincében álló bort, hogy biztosítsa gyerekeinek a kenyeret. Ebből adódott az alábbi bonyodalom.

1850 szeptember 10-én Mártonffy Lajos egri ügyvéd vett tőle bort az alábbi szerződés szerint." Lenkey Károlyné született Preidigó Mária e jelen szomorú körülményemnél fogva, magam és családom fenntartása kéntelenülvén nemcsak a most meglévő, hanem az évben várandó boraimat is eladni, arra nézve T(ekin)t(e)tes Mártonffy Lajos Úrral következő feltételek mellett alkudtam meg, jelesen: eladtam 23 1/2 párral, értve hordóstul, párját 36 ezüst forinttal számítva, melynek árát vagyis 461 pft és 30 krajcárt valósággal fel is vettem: az ez évben termendőnek pedig szintén hordóstul 24 ezüst forintért számítva párját, melyért esendőbe jelenleg felvettem 400 ezüst forintot. Az ezen összegzen felül a

borok számba vétele után esendő menyiséget pedig szüret után megadni köteles leszen." (4)

A szerződés a hatóságok tudomására jutott, s mivel Lenkeyt minden ingó és ingatlan vagyonától megfosztottak, a Mártonffy Lajosnak eladott és 1850. október 27-én kifizetett borokat hordóstul lefoglalta a hatóság. Az ügyvéd éveken át perelt és kérvényezett, s végül öt évi huzavona után, 1856. október 26-án kapta vissza a bort és a hordókat.(5)

A börtönből való szabadulása után Monosbélben kapott bérletet Lenkey az egri serviták birtokán. 1861-től az egri ellenzék vezéralakja lett, s újra Egerbe költözött. 1867-ben, amikor a törvényhatóságok ismét megkezdhették a működésüket, megyei számvevővé választották, mely tisztségét az 1874. május 18-án bekövetkezett haláláig viselte. Tagja volt az Oszágos és a Hevesi Honvédegyeletnek is.

Lenkeyné a férje halála után Emma lányához költözött Pusztá Taskonyba, s ott érte a halál is 1885-ben.

Kivonat

... az egri fő egyházmegyében a Tiszán túli alesperesi kerületben Jász Nagy Kun Szolnok vármegyében létező Tizzaszalóki római kathol. anyaegyház halottainak anyakönyvéből, 1885 évi október hó 1st napjáról.

Folyószám: 91.

A meghalás éve, hava, napja: 1885. október 1st

Neve: Preidigó Mária özv. Lenkey Károlyné honvédezredesné.

Származása, lakhelye: Pusztá Taskony

Életkora: 64 éves

Vallása: Rom. Kath.

Betegsége. Szívszélhűdés

Részesült - e haldoklók Szentségeiben?:
véletlen halt el, nem részes.

A temetés helye és napja: Tizzaszalók
október 3án

Az eltemető neve és hívatala: Főcze
Aladár Tizzaszalóki rom. kath lelkész.

Kelt Tizzaszalókon 1885. nov. 5én. (6)

Hét gyermekük közül kettő, Vilmos és Vilma apró gyermekként / kétéves korukban / , Ilona 29 éves felnőtt hajadonként halt meg. Emma burai Böck Bertalan felesége lett, aki Pusztá Taskonyban volt jószágigazgató. Bárdos József adatai szerint kilenc gyermekük született. Leszármazottaik ma is élnek Egerben és környékén. Emma Tiszaburán halt meg 1896. május 24-én. Johanna lányuk Vetrán Istvánhoz ment férjhez, aki Bárdos József adatai szerint fa-kereskedő volt. A legidősebb fiuk, Albin a szabadságharc idején már katonanövendék volt Nagyváradon, a 74. honvédzászlóalj katonanevelő intézetében. A családi hagyományokat követve huszártiszti pályára lépett. Részt vett 1865-ben Miksa osztrák herceg mexikói expedíciójában, majd 1867-ben, Miksa császár kivégzése után nem szállt föl a holttestet szállító hajóra, mint az életben maradt bajtársai, hanem gyalog átment Clevelandbe és felcsapott vadásznak. Állítólag az indiánok ölték meg egy fegyveres összetűzés során. Szülei soha többé nem kaptak hírt felőle. Károly postatiszt lett, s felnőtt korában Budapesten telepedett le.(7)

A Lenkey családban évszázados hagyományai voltak a rebellis szellemnek,

hiszen már Rákóczi zászlai alatt is több Lenkey harcolt. Azt viszont egyedül a szlavón asszonyról, Preidigo Máriáról jegyezte föl a családi emlékezet, hogy ő bizony eladta a császár borát is, hogy kenyeret adhasson a gyerekei kezébe.

Jegyzetek

- 1 Csiffáry Gergely: A másik Lenkey. Új Hevesi Napló 2000. 43. oldal
- 2 Csiffáry Gergely: A másik Lenkey. Új Hevesi Napló 2000.november 34. oldal
- 3 Bona Gábor: Tábornokok és törzstisztek a szabadságharcban 1848 - 49. Zrínyi Katonai Kiadó Budapest, 1983. 221. oldal.
- 4 Csiffáry Gergely: A másik Lenkey. Új Hevesi Napló 2000. december 42. oldal.
- 5 U.o.
- 6 A halotti anyakönyvi kivonat Czagányi Lászlóné tulajdona
- 7 Családi iratok.

Kondor Jenő

Sziromban fürdő virág

Kezed megérint Uram
szélben suhogó nyírfaág -
nagyot vertél rajtunk -
éjjel is nyögnek a fák

Lábadhoz borul a szél is
őszí játéka gyertyaláng
melege csak kedved szerint
- hulló sziromban a virág

Sziromban fürdő virág
kulcsolt kezemben átkom imám
Akác bodza a temetőben
Feléd bólint mind atyám

Rudnai Gábor
versei

Médiasztár

Médiasztár, modern ikon.
Hol nevelték? Biliken, bulikon.
Örök téma: Kivel és mikor?
Nem mind arany, ami szilikon.

Angóra

Mit makog az angóra?
Nem tudom, de két répáért
mindjárt átvált angolra.

Pfuj!

Legyek a láboshban:
zománc
románc.
Két tökfilkó!
Nyilvánosan szeretkezni
nem komilfó.

Olajválság

Amióta drágább a benzin,
már csak pénteken kirándul
Robinson.

Párbeszéd

Csivavával cseverész
farkcsóváló tehenész.
Böhömnagyban van-e ész?
Vautája van, kevés.

Bátorság

Öleb.
Hajtja a gyűlölet.
Cérnahangon ugat.
Ha már feszült a hangulat,
barátjával, a pitbullal
ölet.

Sárközy Vendel Gergely

Levéldal

(Szirom-pufajka)

Olvastam leveledet (ó, te) szegény,
elárvult, koldus legény.
Nagy bátorság lobog benned (vakon)
a föld fölött bujkálsz, mint földbe'
vakond.

Ha már a föld felett jársz (bárhol)
figyelj, hogy ki előtt csúszol-mászol.
Arra is figyelj, hogy honnan
lopsz virágot,
és ki az, akinek kínálsz.

Ajánlás:

A szóvirág-park, mint a Nap, ragyogó.
Ott kúszik szirmokba bújva a kígyó.
Koldus legény földhöz lapulsz;
te csavargó!
Tőled bármi szó hiábavaló.

Lelkes Miklós

Miként lett ősz?

Miként lett ősz? - ezt kérdezed,
ám erre mit felelhetek?
Válaszom értenéd talán
e varjúhangos délután?
Mindig ősz van, volt. Nyárban is
elvirított virág virít,
szerelemcsókos ablakok
könnyén a kékség elragyog,
a fecske múltból múltba száll
(hitted: tavaszt hozó madár?),
s a tél is ősz: amit mutat
fehér-fekete ámulat,
a pusztulással kérkedő,
mely fából és csontból kinő.

Ó, minden ősz! Volt-önmagunk,
visszahulló pillanatunk,
vont-fák alatt volt-csillagok, -
azokban is ősz hallgatott.

Gyermekkorom? Ősz volt az is.
El-eltűnődő álmait
Anyag gúnyolta, ez a lét,
melyben kifulladt messzeség,
zászlóit lobogtatta el
hitetlen hit, mely nem felel
soha semmiért. Ősz-napok
vittek vágytavasz-dallamot.
Vitték a Nincset. Van tavasz?
Vagy nyár? Ősz csak. A tél is az:
csontág zörög és tél-kezek
osztanak szét kereszteteket.

Jó volt a jó? Hát abban is
ott volt az ősz, igaz-hamis.
Rossz volt a rossz? Abban talán
jót is mutat most új magány:
szívemben volt-tőr vért dalol,

s dal-szépségpiros valahol
kelne, de vannak még szemek
látni? Már mind-mind mérgezett.

Az ősz itt, de miénk talán
e varjúhangos délután,
fákon félénk félig-sötét,
válasz, mely látszat-menedék,
az este, fényt elforgató,
koporsódíszes takaró,
miénk a múlt, mely régi-új,
s belőle senki sem tanul,
s kegyetlen ősz, - azzal kegyes:
mindenből újult semmi lesz.

Fülem végtelen mellkason:
az örök Őszt így hallgatom,
Mélyét, melyből visszaremeg
a Válasz, értelmetlenek!
Furán értelmetlen világ:
sohasem érti önmagát,
nem érti nagy-nagy szegyenét,
s hogy mitől miért messze még,
nem érti meg rossz céljait,
s a máglyatűz miért vakít.

Miként lett ősz? Felelhetek,
ha tényleg kell a Felelet,
ha tényleg kell mit elhagyott
sokszázadnyi évszázadok
sora, a Szó, mely felemel
a fénytelenből fényre fel,
úttalanból jó út-jelig:
Csillagszív-piros Lélekig.

Kell-e? Becsukom ablakom:
kicsit sem kell, ami - nagyon,
rossz évszázad, rossz ég-idő,
ez még rosszban, Őszben hívő,
ebben még régi máglyatűz
szabadságot pokolba űz,
ebben gnómocská emberek,

konclesők, rút, szennyes kezek,
és ember-birkák, bégetők,
dícsérnek tolvaj őszidőt.

Mikor lett ősz? - ezt kérdezed.

Szomorú rá a felelet.

Neked felelnék, de a nap
elment, lement. Búsítsalak?

Lehet: az Ősz úgyis örök,
s égő gondolat-térközők
közöttünk minek? Majd a vágy
pihentet filozófiát.

Verset is, mely haszontalan, -
mint minden más. Csak álma van.

Anyag lenézi, de a Tér

Anyaggal is tévútra tér.

Jöjj közelebb, varázslatom
semmit sem ér, - de szép, nagyon!

Bár Szépségeddel fel nem ér:
Csillagtükröd szebben zenél.

Hadd lássam benne önmagam!

Kint a világ csillagtalán,
piros szív-csillagok helyett
máglyatüzek sötétlenek...

...itt szemedből égboltot ad
őszön-túl Csillagpillanat.

Elégő utak

Németh Dezsőnek

Nagyon rossz tudni: útjaink elégnek,
s fénytelen ég vet árnyat szíveden.
Világnak hitt világodból megérted:
minden úgy van, hogy nincsen semmi sem.

Nem vagy sehol. A Hegyen sem. Alattad
megvetett völgy, lenézett birkanép,
villanó kés, vállát rándító isten,
fekélyes földön véres gúnymesék.

Fehér múlt-csengők hangja, persze, éled
olykor, s amíg e csengést hallgatod
veled hallgat egy Hihetetlen Isten:
úgy van, hogy nincs, úgy élő, hogy halott.

Ó, Hihetetlen, Nincs mögötti Isten!

Bár lennél mégis, s hatalmas, nagyon:
ördögök isten-álarcát letépnéd,
s értünk jönnél lángoló utakon.

Bár nem tudom: e völgy megérdemelné?

E birkanép? Csókolt kalmárkezek
szennye, hazugság, álnok tördöfések,
undorítón hízelgő énekek...

Hát haza ez? Kis kongató bolondok!

Szátok kiált, de ti sem hiszitek
amit mondtok, s megannyi cáfolatként
ott sorakoznak a tetteitek.

Lélektanító, Nincs mögötti Isten,

a Nincs Királya, bár lennél való!

Piros szívekhez Csillagoddal szólnál, -
csak a Te szavad szépség-hozta szó.

Csak a Tiéd! Csak Tükrödben a Szépség,
csillagöröm kigyúlt varázslata,
hazám el-nem-jött, seholsincs Jövőben:
hűtlen hazák közt egyetlen Haza.

Csillag Tamás

Akár elroppantott papírpohár

Akár elroppantott papírpohár,
testem ócska, lelkem is talmi.

Mezítláb élek és konokul
próbálok üvegszilánkon járni.
Olcsó vagyok, olcsón halok meg,
a hétköznapi hajsza síromat ássa,
valami mégis folyton tovább rúg,
az egyetemes irigység mindenki másra.

A cselt mindig megcsinálom,
jó a lövés is, mégis elmarad a gól,
a siker hálója üresen remeg...
Húszt múltam, és nem vagyok jól!
Verseket írok, megvetett lábakkal,
jobbal a holnapban, ballal a mában,
fiatal hajtásként próbálok gyökeret
verni egy rohamosan kurvuló,
szíkes világban.
Csak nem biztos, hogy sikerül.

Hiba

Sötétben fekszem, sötétben kelek,
egyforma esték, egyforma reggelek,
érezem, szolgának szán a viharsarok.
Pedig éppen, hogy húszt vagyok!

A rendszer hibája, nem az enyém,
gondjaimat hordom, az mind az enyém,
nincs megoldás, itt mindenki simlis,
ne aggódj értem, bírom még ezt is.

Mégis napról napra koptat a kín,
ezen nem segít se kávé, se algopyrin,
mert ember lettem, ez lehet a hiba...
Lélekkel vert, lélegző matéria.

Molnár Rita

Mosolyaim

Mosolyaim csurognak arcomból a jégbe,
míg csak másoknak, s nem neked élnek.
Ugyan tudnál-e szeretni engem?

Olyan gyönyörű vagy,
olyan tökéletes,
mintha épp nekem formáztak volna
az istenek.
Zúzmara hajad, tenger szemed,
Hóvirág arcod, Rengeteg tested
mind-mind másé...
Egy kerek szempillantásé
mindössze...
vagy nekem.

Tagjaimban görcs feszül,
míg lelkemben a paradicsom kapuja
nyílik meg,
ha látlak.
Szeretlek.
Olyan egyszerűen,
mint amilyen egyszerűen nyitott be
elmémbe a fény,
mikor megszülettem
e világba.

Sárközi Árpád

Staféta

Félretettem a könyveket,
a filozófiát, az esztétikát.
Mesterként formálja a világom
ellenség, barát
és miniszteri határozat.

Zaicsek Balázs

Polgári reakciók

Utolsó vizsga, jegy az indexben, telefon a barátoknak, sör, ünneplés, sör, lányok, sör, valami gusztustalan étel, amit józanul nem ennék meg, de olcsó, újabb sörök, rövidek, hazautazás hajnalban, ébredés délben.

Semmi fejfájás, semmi gyomorfájdalom, semmi szokásos. Csak így ébredjek legközelebb is - fut át az agyamon, aztán megpróbálok felülni, de nem megy. Összeszedem minden erőm, felkelek, szédülök, nyelnék, de nincs mit, vízért nyúlok, fájnak a kortyok. Irány a tükör! Szép vörös, egész garatot betöltő manduláimat elnézegetem egy darabig, aztán rájövök, ennek a fele se tréfa, kell egy orvos. Mikor rendel? Úgy tíz perce hagyta abba. Legközelebb? Holnap reggel.

Nagyszerű, addig elleszek valahogy. Ellennék, de nem ilyen egyszerű. Nyammogom az ebédet, közben valami filmet nézek, stílszerűen az orvosokról szól. Szép eszmékről beszélnek, de nem bírom végighallgatni, lázat mérek, majdnem harminckilenc. Vállat vonok, irány az ágy. Alszom is délutánig, amíg a szüleim hazaérnek.

Hirtelen mindenkiben föltámad az orvos. Az egy dolog, hogy komoly "szakmai" vitát indítanak arról, hogy háromszor egy, vagy háromszor kettő Kalmopyrin menti-e meg az életemet, - hogyan lett végül kétszer egy, nem tudom -, sőt elfogadom azt is, hogy mielőtt munkába menne, édesanyám felkölt hajnali ötkor, hogy beadjon búcsúzóul egy Benuront, de hogy miért kellett a Hypermangános lábvíz, amit a biztonság kedvéért még

meg is sóztak?...

Reggel lázmérés, harmincnycolc fölött, reggelire tea, fürdés, irány az orvos. Pontosabban a buszmegálló, ahol egy kedves szöveg fogad: "Mivel a szakszervezetek nem értettek egyet az új bértáblázattal, sztrájkba lépnek stb...." Óriási, habár a busz amúgy is öt perce elment volna, és nem is indulna egészen délig, ami még két és fél óra. (Hiába, Pápa nem világváros...) A doktor alig három kilométerre van, hát mi marad, sétálok. Amikor meglátom a kereszteződést, ami az utolsó kanyarral végre az orvoshoz vezet, majdnem elsírom magam örömben, hogy odaérek anélkül, hogy összecuklanék.

Alig, hogy odaérek, a nővér, vagy asszisztensnő, vagy nem tudom kicsoda kijön, begyűjti a TAJ kártyákat, majd nemsokára hozzám fordul és közli, hogy nem vagyok az előjegyzésben. Hosszú évek óta nem láttam már orvost - ezt az orvost még speciel sosem - , annak idején anyám a hóna alá kapott minket és elvitt, kivártuk a sorunkat és kész. Mit lehet ilyenkor tenni? Majd kiderül, lesz-e rám idejük. Remek!

Előjegyzés ide-oda, sorra érkeznek a doktor úrhoz, kopogtatnak, és mondják: "Csak új gyógyszereket szeretnék íratni, míg nincs dobozdíj." "Csak olcsóbb gyógyszerekre lenne szükségem." "Csak szeretném elintézni a vizsgálatot még a vizitdíj előtt." Mindenkit szépen sorra be is engedett. Gondoltam is rá, hogy odamegyek, kopogok, és annyit mondok: "Csak egy orvosra lenne szükségem. (Azt se bánám, ha még a vizitdíj előtt...)"

Valamikor tizenegy óra körül elkezdek fájni. Visszaveszem a kabátom, de öt

perc múlva így is ráz a hideg. A fogam vacog, a lábam remeg, rázza az olcsó, ötven éve fröccsöntött várótermi széksort, azon is a törött műanyagszéket, amiben a törött rész ütemesen klappog. Egy idős néni megszólít:

- Muszáj ezt csinálnia? Tudja, én migrénes vagyok, nem szeretném, ha előjönne. - Kicsit nehézkesen, de fölállok, átülök máshova.

Úgy negyed tizenkettőkor az oldalamba dőlök, és pár percre rá elalszom. A következő emlék, hogy az ápolónő - vagy valami más - rázogatja a vállam. Kinyitom a szemem.

- Maga Zaicsek Balázs? - bólintok. - Akkor meg miért nem jön, ha szólítjuk?

- Ezen már igazán meg sem lepődök, tizenkét óra hét perc van, örülök, hogy még a rendelési idő után is fogadnak.

Bent a doktor első kérdése, hogy a hét minden napján dolgoztam-e. Amikor megtudja, hogy egyetemista vagyok, érdeklődik, hogy hol. Az Informatikai kar halatán rázni kezdi a fejét, és közli, hogy neki most jogászra lenne szüksége. "Meg az egész nyomorult országnak!" - teszi hozzá, majd elkezdi diktálni a gyógyszereket.

- Mire hívjam vissza? - kérdezi végül a doktor. - Vízidíjkor, vagy még előtte? - Nem tudok felelni. Amikor kell, nem tudom, ő az orvos... - Tudja mit, még előtte, aztán meg ha még nincs jól, később is találkozunk.

Kilépek az ajtón, szomorú pillantást vetek a buszmegállóra, majd sétálni kezdek a gyógyszerész felé, nem is nagyon hiszem el, hogy odaérek. Bent a patikusnő kiszolgál, majd visszaad két receptet.

- Ezeket még lehet kapni recept nélkül is,

de nem sokára majd nem így lesz. Tegye el, akkor majd később is válthat ki belőlük, ha úgy kívánja.

- Orvosi rendelvény nélkül? - lepődök meg, biztos nem véletlenül van az...

- Lesz vénye! - mondja vállrándítva. Elköszönök, elmegyek.

Amikor nagy nehezen hazaérek, szomorúan és fáradtan mesélem a bátyámnak, mindezt. Ő közben az orrára húzza a pólóját, hogy megvédje a fertőzéstől, de szó se róla, végighallgat. Végül azt mondja: "Az átkosból hallottam utoljára efféléket, akkoriban ügyeskedtek így az emberek." Én hiszek neki és lefekszem.

Németh Erzsébet

versei

Csak

Csak lét, nemlét és öröklét van.
Bolyonghatsz köztük tehetetlenül.

Kivette

Kivette minden szeretetből,
csontig megalázva,
Krisztusi-díj jutalommal
karjaim keresztre tárva,
nem takarózhatom be magammal.

Síkok

Síkok csúsznak egymásra
az olvadó időben...
kattogó elmúlásunkban
késő a feledés!

Kis-Kapcsándy Sándor

Ha a várkerti csipkebokor...

Ha a várkerti csipkebokor termése a ködtől aszalódik,
és a kökényt az apró fagyok fanyar, kásás ízűvé bökdösik;
a vége-sincs-serény-munkát az eső és a szél hívja táncolni;
a parti fecskék fészkében már ekkor verébhag fog csivitelni.

Már megérik a szilva is, a dió zöld burka tárva-nyitva áll.
Erjedésnek indul a must, szűkül a fény: egyre több az ősz hajsza
a fejemen. Varjak kutakodnak a kertben, és azt mondják, hogy: kár.
Még azt is látom: bilincsbe verve fetreng a sárban a napsugár.

De az örömöket ekkor is keressük, - álmainkat ágyazzuk. -
Fejünk alatt falevéllal kitömött nagypárna lehet vánkosunk.
Egyre több csupasz ágon vannak cinegék, már surranva rebbenek.

Éjszaka a holdfény durcás felhőkön mászkál, elviszik, intenek.
Elfagynak a kertek rózsáinak méhet csalogató bibéi,
de azért Tégedet virágzó szívemmel szívből foglak szeretni.

Bayer Béla

FELICE FIESTAS

Mint egy aranypáncélba bújt angyal
lépdél a reggel a sziklaszirten,
hegy odvába száműzött a hajnal,
noha úrrá lett a bársony éjjelen.

Dorombszavú szellő dudorászat,
egy bodegából kasztanyetta hallik,
véget nem enged a fiestának,
csak azért sem! bár a taktus botlik.

Gurgulázva sír egy ősi nóta,
majd elcsuklón Juan románca zokog.
"Santa Cruz, keserveink tudója!"
(a tekilla tüzelte rigmus donog.)

Mint egy aranypáncélba bújt angyal
lépdél a reggel a sziklaszirteken,
a stációkon felfeslik a kardal.
s üdvözül a fohász idelenn.

Tenerife, 2002

Bányai Tamás

Védett lakás

Előre kell bocsátanom, önérzetes ember vagyok, s talán ez minden szerencsétlenségem forrása. Hiszen azt is az önérzetemnek köszönhetem, hogy most itt vagyok maguk között a kocsmában. Azelőtt nagyon ritkán tettem be ide a lábam, de nyilván akad valaki a régiek közül, aki még emlékszik rám azokból az időkből, mert nem is volt az olyan régen. Amikor még sokan tartottak tőlem, holott én sohasem spionkodni jártam ide, ha olykor betértem egy-egy korsó sörre. Akkor még rendőrtiszt voltam, helyesebben szólva nyomozó, aki nagyon ritkán öltött magára egyenruhát, sokan ezért nem is sejtették, mivel foglalkozom. Persze abban az időben - mondhatnám úgy is, karrierem csúcán - többnyire egy irodában ültem, nem jártam ki, mint a beosztottaim, mások kiléte, tevékenysége után szaglászni. Én csak a jelentéseket hallgattam meg, amiket összegeztem, csoportosítottam és tovább küldtem.

Ámde nemcsak nyomozók voltak alám beosztva, sőt, többnyire nem azok, hanem kurvák. Nem kell ezen meglepődni! Ezek a fiatal nők több információval láttak el, mint az összes nyomozó együttvéve. Régóta tény, hogy a férfiaknak megered a nyelvük az ágyban, ha nem is éppen szeretkezés közben, de közvetlen utána; olyasmit is kifecsegnek, amit egyébként hét lakat alatt őriznek lelkük mélyén. Így aztán sok mindent megtudtam a legkülönbözőbb emberekről, a főnököm pedig nagyra értékelte a tőlem kapott jelentéseket, melyeknek alapján jó néhány embert sikerült kivonnunk a forgalomból.

Egy Dóra nevű lány, illetve már nő, lévén abban az időben olyan harminc körüli, szállította a legtöbb adatot, ami érthető volt, mert a nekem dolgozó kurvák közül ő volt a legszebb, s ami még ennél is fontosabb, minden szeszélye és minden különcködése ellenére a legértelmesebb. Amellett az ágyban is fantasztikus dolgokat tudott produkálni - idő múltán ezt személyesen is tapasztalhattam -, de erről majd később. Így aztán nem csoda, hogy buktak rá a férfiak, és nem ám a sőpredéke, hanem ilyen vagy olyan területen sikeres emberek, vagyis éppen azok, akiknek tevékenysége iránt a legmelegebben érdeklődött a testület.

Ez a Dóra gesztenyebarna hajú, karcsú nő volt; barna, meleg szemeivel úgy tudott mosolyogni, hogy mindenkit levett a lábáról. Nem volt ebben a mosolyban, vagy akár a viselkedésében semmi kihívó, semmi kacérság. Talán éppen ez volt benne a legvonzóbb. Hogy olyan ártatlanul nézett mindenkire. Hogy olyan védtelennek, kiszolgáltatottnak tűnt, az embernek megesett a szíve rajta, a férfiak úgy érezték, segítségüket igényli, s ki lett volna az, aki egy ilyen teremtéstől megtagadja amit kér.

Dóra is úgy kezdte, mint a legtöbbjük. Futó kapcsolatok ifjúsági klubokban, aztán találka egy nős férfivel, aki ugyebár nem vihette fel őt a lakására, hanem egy barátját környékezte meg rövid lakásbérletre. S noha Dóra akkor még nem kért pénzt az általa is élvezett szolgáltatásért - nem is tekintette szolgáltatásnak, amit csinált -, a férfi kérés nélkül is nagyvonalúan honorálta a kellemes pásztorórát.

A lány talán ekkor jött rá, hogy össze lehet kötni a kellemest a hasznossal. Ettől fogva a pénztelen fiatalok már kevésbé érdekelték, hacsak nem szóra-

kozásból.

Egy szép napon aztán órá is sor került, azaz sok más kurvával együtt őt is begyűjtötték,

Így jutott el hozzám.

Nem volt nehéz beszerveznem. Látszott rajta, a letartóztatás vagy a cellában eltöltött éjszaka nagyon megviselte. Mondtam már, értelmes, okos nő volt, addigra már tapasztalt is, így én sem vélhettem naivnak. Mégis, úgy tetszett, akkor döbönt rá, hogy foglalkozása bizonyos kockázattal jár, melyek közé az esetenkénti őrizetbe vétel is beletartozik.

Én persze azonnal mentelmet ígértem neki, ha hajlandónak bizonyul nekem dolgozni. Nem kellett kétszer ígéretnem.

Így kezdődött a kapcsolatunk.

A Lipótvárosban élt egy öregasszony, aki valami különös szerencse folytán, magányos özvegy létére is meg tudta tartani két szobás, belvárosi lakását. Jövedelme nem volt, s lehet, hogy élte-sebb kora vagy hajdani dámasága miatt, dolgozni sem akart. Természetesen, élni neki is kellett valamiből. Nem tudom, hol és hogyan, de Dóra megismerkedett vele, s attól kezdve az öregasszony lakására hordta vendégeit, így biztosítva számára az átlagnál jobb megélhetést.

A lakás kedvező volt erre a célra. Összkomfortos, kényelmes, és főként földszinti, ami ugyebár azért lényeges, mert így nem kellett a liftet igénybe venni, és az ügymenet kevésbé zajlott a lakók szeme előtt. Talán nem kell mondjam, így is érkezett hozzánk néhány feljelentés, az ember mindig talál magának jóakarót. Ezeket a feljelentéseket, természetesen, figyelmen kívül hagytuk, ügyet sem vetettünk rá. Megjegyzem - lehet, szükségtelenül -, a feljelentések mindegyike névtelen volt.

A házmestert, aki ugye helyzeténél fogva többet észlelhetett, mint a lakók, Dóra meg az öregasszony együtt kenyerertzék le a lakbér mellé helyezett jelentős összegű borraivalóval, amit egy-egy apróbb szolgáltatás alkalmával is megkapott. Neki tehát nem állt érdekében Dóra pályafutásának véget vetni.

Hanem lakott a negyedik emeleten egy asszony, akinek egy idő után szemet szúrt, hogy Dóra naponta többször is más és más férfivel érkezik a házba. És bár Dóra meglehetősen körültekintő volt, mégsem lopakodhatott vendégeivel tolvaj módjára, meg aztán - gondolom én -, tudatában volt annak is, hogy a védelmem alatt áll.

Nos, az említett asszony már nemcsak egy névtelen levélre vette a fáradságot, hanem személyesen is feljelentést tett. Az ügy természetesen hozzám került, én meg beidéztem őt, mondja el nekem a panaszát, no meg, hogy jobb belátásra bírjam és elnézőbbé tegyem. Ám az csak mondta a magáét, így a szocialista erkölcs, meg úgy a szocialista erkölcs, amivel az ilyesmi még akkor is összeegyeztethetetlen, ha éppenséggel magasabb célokat szolgál. Nem tudom, mit képzelt az a vénnek éppen nem mondható nőszemély, de az istennek sem tudtam zöldágra vergődni vele, mert amikor már úgy tűnt, sikerült meggyőzőm, akkor is azt hajtogatta: ne abban a házban kuplerájkodjunk, amelyikben ő lakik. Végül is elküldtem a fenébe, tegyen, amit akar.

Jön ám a főnököm egy-két nap múlva, szóba hozza az ügyet, csak úgy, mellékesen. Aztán megjegyzi, szóljak annak a lánynak, úzze az ipart egy kissé szerényebben, kevésbé feltűnő módon. Bosszantott a dolog, bántotta az

önérzetemet. Én sem vagyok kezdő, tudom, hogy mi mivel jár, s ha egyszer megbíznak valamivel, ne szóljanak bele, hadd intézzem a dolgokat saját belátásom szerint. Azért figyelmeztettem Dórát, az ügyességére apellálva, és kértem, legyen kicsit óvatosabb.

Mit tesz isten, az a bolond nő, nem hogy elővigyázatosabb lett volna, még annak az asszonynak a férjével is kikezdett. Nyilván bosszúból, mert én arra is felhívtam a figyelmét, kire ügyeljen, kit kerüljön a házban, ha lehet. Álmodni sem mertem volna, hogy ilyen végzetes lépésre szánja el magát. Mint később kiderült, nem akart trófeát szállítani annak az asszonynak, csak önmagának elégtételt szerezni azzal, hogy elcsábítja az erkölcsös asszonyság hitese urát is.

Valahányszor összefutott a pasással a lépcsőházban, kokettálni kezdett vele, elővette minden negédes tudományát, bűbájos, ártatlan mosolyát, sőt, egyszer még az öregasszony lakásába is becsábította valamilyen ürüggyel. De nem jutott semmire.

Hanem végzetes hibát követett el.

A fene sem gondolta - holott nekem, mint nyomozónak illetett volna alaposabban tájékozódni -, ám kiderült a férfiről meg asszonyáról is, hogy mind a ketten valami nagykutya a pártban, elejtett szavuk is sokat nyom a latban. Nos, azok ketten aztán a szocialista erkölcs nevében hadjáratot indítottak ellenünk. Akárhogy igyekeztem is kivédeni, Dórát, meg az öregasszonyt is letartóztatták. A nőt üzletszerű kéjelgés miatt, az öregasszonyt meg szobáztatásért.

Biztos vagyok benne, a főnököm a saját bőrét féltette, amikor kirúgott. Igazából ma sem értem, miért. Annak a két nagykutyanak is tudnia illetett volna, hogy

a szocialista rendet szolgálom a magam módján, s ahogy ők sem válogattak soha az eszközeikben, úgy én is azt használtam fel az információk beszerzésére, amit és akit lehetett, s ami kézenfekvőnek mutatkozott.

Még ma is azt mondom, egyszerűen hálátlanság volt, amit tettem velem.

Noha ezt még csak kihevertem volna. Hanem a feleségem időközben beadta a válópert. Tudta mivel, azaz kikkel foglakozom, kik tartoznak a hatáskörömbébe, s gyakran vádolt azzal, én is igénybe veszem időnként a lányok szolgáltatásait. Beosztásom kötetlen munkaidővel járt, így aztán gyakran megesett, hogy éjszaka is szolgálatban voltam, ami csak alátámasztotta feleségem - egyébként teljesen alaptalan és minden bizonyítékot nélkülöző - feltételezéseit. De magyarázkodhattam én, amennyit csak akartam.

A válóper meg az elbocsátásom szinte egy időben zajlott le, és én egyáltalán nem vonnám kétségbe, ha valaki azt állítaná, a feleségem lépéseit is az a feddhetetlen erkölcsű házaspár irányította.

Most már mindegy.

Megkésve ugyan, de alátámasztottam az asszony vádaskodását, mert Dórával végül mégis összejöttem miután kiszabadult a szittról. Innen tudom, hogy Dóra fantasztikus nő az ágyban. És nem csak ott. Az életben is. Neki köszönhetem, hogy még talpon vagyok.

Úgyhogy nem kell tőlem tartani, a rendőrséggel ma már csak annyi kapcsolat van, hogy időnként engem is beidéznek.

Nyugodtan beszélhetnek tehát előttem is, amiről csak akarnak.

Lévai Wimmer Mária

Pufi története

Kétéves voltam, mikor egy fehér kutyát hozott apukám haza. Akkor Rábacsécsényben laktunk, apám ott volt általános iskola igazgató. Pufit szerette az egész család. Nem fogadott szót mindenkinek... Az igazgatói lakás az iskola mellett volt, nagyapám az óra közötti szünetekben futóláncre kötötte, amit a kutyus nem kedvelt. Mikor meglátta, hogy jönnek ki a gyerekek, jobb kedvre derült. Hogy miért? A gyerekek megosztották tízóraijukat a kutyánkkal, s a fehér kuvasz csak evett, evetté, és már a futólánc sem zavarta. Becsengettek, Pufiról lekerült a lánc és vidáman játszott velem. Mindent eltűrt tőlem. Édesanyám mondta: "Pufi, vigyázz Marikára!"

Megengedte, hogy megfürdessem (sőt, néha együtt fürdött velem a teknőben). Mint afféle játékos kislány, téptem, cibáltam a bundáját, nekem megengedte, hogy beszórjam a bolhák elleni matadorral! Megmagyaráztam Pufinak, muszáj he-tente egyszer fürdeni, hogy szép, fehér maradjon a bundája. Nagyon hűséges volt, szerette az egész családnak.

Rábacsécsényből Gyömörére költöztünk, magunkkal vittük kutyánkat is. Pufi izgatottan ismerkedett új helyével, ott is felfedezték a gyerekek, az óráközi szünetekben ott is megosztották vele tízóraijukat. Pufi nagyon haragudott a postásra, akit, ha már a bejárati ajtóra tette a kezét, a kutyánk rögtön ugatott. Valakinek a postás elé kellett menni a családból.

Telt-múlt az idő, Pufival mindig játszottam, meg is fürdettem, akár a korábbi

falunkban, Rábacsécsényben... Szomorú vég! Győrbe 1954-ben költöztünk. Pufit nem vihettük a városi lakásba. Nagyszüleim, szüleim nem akarták, hogy kutyánk kóbor ebbé váljon, muszáj volt az állatorvossal elaltattnunk. Pufi testét gyömörei kertünkben temette el nagyapám és apukám... Zokogott anyukám s én is, soha ne felejem el gyermekkorom legjobb barátját, a hűséges, barna szemű Pufit!

Csillag Tamás

Kétezer-hét

Furcsa légszomj kínoz
születésem óta,
melkasomon térdel
Kelet - Európa.

Egyre lejjebb döngöl,
már fülemben is föld...
Életem tipikus
magyarországi csőd.

Tökalsóként bújva
az Unió zsebében,
Magyarország stagnál,
kétezer-hétben.

Németh Dezső

Gondolatok Rofkaim Mare költészetéről

Van valami villoni íz Rofkaim Mare, alias Marofka Imre költészetében. Beszélget az Úrral, kéri, hogy hallgassa meg. Megható az a közvetlenség, ahogyan Istenével társalog. Villon kéri az Urat, hogy büntesse meg azt, aki börtönében őt kenyéren és vízen tartotta. Rofkaim Mare mosolyog hóhérai felé, mert lelkében már ott van a megbocsátó Isten. Verseinek sikereit az Isten garantálja, örömeiben dalol, és bánatában könyörög, magával csatázik, és az Istentől vár kioktatást. Olyan sorokkal ölelkezik velünk, mint "elszáradok aszályos száanalomban", aztán "tarlószurkált mezítelen verslábakkal" megy a "Fekete Bojtár Uram", Sinka Istvánhoz, s kéri, hogy fantázia fokesával fenyegetse meg a profitéhes multimilliomosokat.

Aggódik embertársai gyarlósága miatt, miközben Ő is gyarló emberként él. "Viháncoló vétkeimmel" c. versében kísértések támadják: a vétek, a hiúság, de a Sátán elég a "lélek máglyatüzeiben".

Rofkaim Mare is az akasztófa fenyegette (1956), akár Francois Villont, de sorsa mégsem hasonlítható Villonéhoz, mert amíg Villon törvényen kívül keresi boldogulását, és bordélyok lakója, addig Rofkaim Mare törvénytisztelő keresztény ember, aki példás családi életet él.

A békák bioszociális barátai, akár az emberek, akik bioszociális testvérei, és szellemi ölelkezésre hívja őket. A varanyagokat műanyagpalack konténer-

ben szállítja a Tiszához, hogy mentse az életüket, és visszaadja a szabadságukat. A Zsazsa-verseket szívet melegítő szeretetet járja át, amelyeket feleségéhez írt.

Marofka Imre tanár úr életével, költészetével példát mutató emberként, költőként él köztünk, és maradandó értékekkel ajándékozza meg bioszociális testvéreit.

Már nem szenvedek

A köszvény eszi az eszem
e féreg foga belevásik
kínjaim köveit félreteszem.
Uram! Jöhet megpróbáltatás
egy mérgeőbb egy
szendén szemérmesebb
egy lélekemelő egy nyegle másik!
Uram! Most hallgass meg!
már nem szenvedek, mint egy
meredek hegyre korbácsolt
málházott rőt öszvér.
Uram! Hóhéraitra mosolyt hintek
rajtam ne csodálkozz
hiszen a lelkembe költöztél.

Garancia

Vérem gyertyafényének
lángja lobban -
verssikeremet garantálja Isten
ellentmondásos kor melyben én élek
dalolok örömben
és könyörgök bánatomban.

Vérem gyertyafényének
lángja lobban -
céloom sötétben botorkálva nincsen
fantáziám fohászt füstölő kémények

ha fürdőzők közönyben
elszáradok aszályos szájalomban.

Szivárványt láttam

Szivárványt láttam a szemedben,
jaj, nem vagyok vak -
örömmámmal szálltam az egekbe,
csellengő hullócsillagok rám ragyogtak.
Ó, Uram, Teremtőm,
Zsazsa szívébe vezess be,
ne engedd, hogy pitvarában váraкоzzak!
A Te neved dicsérve - zengedezve
vessek véget szerelmi bánatomnak.
Együtt menjünk a hajnali misére,
keze kezemben
gyermeki hitünkkel átkarolva.

Németh Erzsébet

Bántani fog

Bántani fog,
hogy bántottál.
Nagyon.
Mikor majd
bottal botorkálsz,
vagy ülsz a szobádban
rémült-hallgatagon.
Emlékeért
kiáltasz akkor
kétségbeesve,
hogyan lenne körötte
valaki, de hiába:
kutyahűségem
el lesz már tetemve.

2007

Keresztúri Mária
versei

Időutazás

Húztam vizet a kútból
tisztá volt
Húztam vizet a kútból
szennyes volt

Porondon

bohóccá avatva
a porondon botladozom
s a Királyok

felállva tapsolnak

**S
Z
e
r
e
n
á
d**

csillag
csengő
csenget
néma éjszakán
az éj
lantja
hallat
égi muzsikát
cintányérfényben
aranyhajú lány
csendben hallgatja
a lantost a csenden át.

Baráti Molnár Lóránt

Helyzetjelentés

Színesek folyóim: kékek, zöldek, lilák,
felcsapó harcsafej a távoli szigetek csúcsa,
madárrá válnak papírrepülőim;
felszállnak, elborítanak. Tágítom egem, fűszálak
nyúlnak felém, kard-keményen,
lehullik lépteim elé egy felhődarab,
és mintha lábaimra kúszna a halott víz hínárja;
rendszeresedik, támadásra mozdul a hangyahad, -
- oszlopokban menetel felém, s mégis kikerül;
elszomorít a menekülés, esős ég vigasztal.
A zivatar napkeletről indul, elébe futok.
Kinyitom kezem, köveim elhullanak;
beilleszkednek minden kavicsok közé.
Vízisikló pikkelye perregve surran mellettem egy kövön, -
felemelt fejjel, nyugodtan szembenéz velem, várja talán,
hogy intsek. Elkísér a fákig, onnan visszaindul.
Behemót vadkoca hív falásnyi makkra.
Hajnalom esőverte, kék, szénaszagú.
Látom az erdőben eltűnni önmagam;
fölöttem kényelmes, nagy felhők utaznak.
(Hogy elindulhassak, lassan megérkezem,
arcomon az idő korbácsnyomaival -)

Szergej Jeszenyin

1895-1925

Kékség

A lankák már hidegtől kéklenek,
A fagy cseng a földön, mint tört üveg,
Rozsdásul a fű és a tág rétek
Didergő fákról avart gyűjtenek...

Kopár lapály fölött köd száll, mélyen,
Barna mohát dajkál, majd kékre fest,
Odébb, a folyó hideg, kék vizében
Halkan locsolja kék kezét az est...

(Poltava, 1920. október)

Fordította: Baráti Molnár Lóránt

Bíró László

Huszedik század

miről is szólt a múlt század
már pontosan nem tudom
csak arra emlékszem hogy kis kapszulákban
mindenki lenyelt jó pár zúrzavart

a magas vércukorszintekből
nem tudott kivenni egyetlen tortát sem a költő
s a vérnyomás felhőkarcolók liftköltségeit
nem fizette egyetlen metafora sem

előre beprogramozható számítógéped megannyi variációi
hiánytalanul pótolták az artikulált beszédet
mert a hangszálakat és a garatot már kinőtte a világ
nagy-nagy tudathasadásban rekedt meg az emberiség

A rántott robothústól a halálos szabadságig

délben az üzemi konyhán
rántott robothúst rendelt a gépolaj
a számítógép mustár nélkül ette az ampert
s a poézis prizmák melegétől megolvadt a vaj

este a szociális otthon folyosóján
egy csönd-köcsögben olvadt az amnézia
de azért Pista bácsi tudat-képernyőjén
olykor még fel-felillant a doni csata

az éjjel a mindenséggel álmodtam
de az ébredés az álom alá nyom
jövök megyek teszem a dolgom
míg szabadságra nem küld halálom

Magyari Barna

Szeghalmi éjszaka

ötvenkilenc perc vagy egy óra múlva
a csönd a várost szívtájékon szúrja
infúzióra kötve igen és nem
rendőrök helyszínelnek szóképemben

a tudat nem csak a lég sötétedik
egy mítoszba mentő viszi Szisz Ferit
furcsa fény vetül gépre műszerekre
mindkét végén égő gyertya az eszme

az élet nevű kétes támaszponton
a múlás plédje alatt forgolódom
gyermekarcom elég piros vagy mégsem
fakul az emlék ember keretében

nézek az égre egy viszketés vagyok
az éj hátát vakarják a csillagok
tájnak lánynak otthont adok reggelig
s befekszik sejtjeim közé mindegyik

A gén szaga

olyan hideg nyirkos a gén szaga
akár a kint felejtett éjszaka
s ahogy a lét vértől csontig kerget
szó-reflektor pásztázza a kertet

az érv olajos csöve megrepedt
tisztálkodni kéne de nem lehet
koszos eszmék kétes ammóniák
homlokom mögött habzik a világ

ez az utazás formál alakít
csönd-taxi visz magamtól magamig
itt belül mozog minden épület
hányadik kerület a szédület

a végzet szobra stabilan áll még
s folyton ránk vetül a földi árnyék
bőrünkön a múlás nagy térzene
hol a halál tapsol mondd érzed-e

Bodnár László

Időfolyó

Emlékeimben még él egy régi vágy,
boldog ifjúságom tündér álma hív.
Nyár ragyog szívemen, nap parázsa szít,
gyermekségemen a játék ringat át.

Felnőtt lettem én és elsodort az ár,
gyors időfolyó szép más utakra vitt.
Múlt s jelen között a dal csak már a híd,
mely olyan erős, mint hitből sziklavár.

Sírok néha még, de nem bánom ki lát,
míg százezernyi könny új kezdésre int.
Küzdve bár a sorssal, látom partjait,
lelkem így szabad nem fojtja annyi gát!

Utolsó felvonás

Tengernyi titkom rád hagyom,
szavakba öntve életem.
E földi lét volt mindenem,
gyötörte bár a fájdalom.

Szerettem élni álmodón,
nyugodni csöndes szíveken.
Könnyed dalok a lelkemen,
kincsét ha kéred átadom.

Töröltem könnyet arcomon,
ne látsszon gyász se félelem.
Nem kell, hogy szánjon senki sem,
halálba ringó bánaton.

Németh Erzsébet

Foltozott álom

A foltozott álom is jó
meg a kicsorbult élű élet.
Mert hiányaiban ott lappang
fájva a végtelen ígéret.

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 3.000,-Ft.
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu
kislant@interware.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Madár János

Egyetlen

Te ott állsz a fénylő fák alatt.
Ajkadon gyönyörű csönd az ének.
Nekiütődik egy árva csillag
az éjszaka sötét szögletének.

Mert a falakban megered arcunk,
szívünkre árad a tenger.
Egymásért örvénylünk szüntelen.
Világot megváltó tenyereddel.

Már csak te adhatsz jövőt.
Halálig kitartó kegyelmet.
Keselyűk éles karmai ellen
emberhez méltó fegyelmet.

Hűség és remény

Így szeretnék megmaradni,
hűséges öledtől részegen.
Föléd hajolva, mint a csönd,
lélegzetvisszafojtva, félszegen.

Bátorítanál égő hajnalig,
zizegő hajszálad lennék.
Arcod gyönyörű tájain
hosszan elmerengnék.

Nézném az árva fényt,
hogy homlokodra csillagok várnak.
Megnyílna résnyre az ég,
végtelen titkai az éjszakának.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 500,- Ft.